

<https://doi.org/10.5817/RPT2024-1-3>

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY I/2024

*ANNA BLECHOVÁ, KRISTÝNA BÓNOVÁ, MARTIN ERLEBACH,
ŠIMON CHVOJKA, VOJTĚCH JUŘIČKA, ANEŽKA KARPJÁKOVÁ,
PAVEL LOUTOCKÝ, TINA MIZEROVÁ, KRISTÝNA MLČÁKOVÁ,
ONDŘEJ WOZNICA, JAKUB STOJAN, ŠIMON SVOBODA*

1. PRÁVO DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ A AUTORSKÉ PRÁVO

ZAČLENĚNÍ VÝŘEZU VE TVARU OCHRANNÉ ZNÁMKY DO NEORIGINÁLNÍHO NÁHRADNÍHO DÍLU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-334/22

Datum: 25. 1. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

Společnost Audi má sídlo v Německu, kde jí přísluší výlučné právo k obrazové ochranné známce – čtyři vodorovně seřazené, překrývající se stejné kruhy – ve třídě 12 Niceského třídění (vozidla, náhradní díly, příslušenství vozidel).¹ Audi podala žalobu na společnost, která bez jejího souhlasu prodávala distributorům náhradní díly, které v sobě obsahovaly vyřezaný prostor pro vložení a upevnění loga Audi ve tvaru loga.²

Soud zdůraznil možnost spotřebitele vybrat si mezi originálními a neoriginálními díly a předložil SDEU čtyři předběžné otázky, které lze shrnout následovně:

---

¹ Bod 7 rozsudku.

² Bod 8 a 9 rozsudku.

1. zda čl. 14 odst. 1 písm. c) [nařízení 2017/1001] brání třetí osobě užívat v obchodním styku označení, které je totožné s ochrannou známkou EU, nebo je této známce zaměnitelně podobné, pro náhradní díly automobilu, pokud představuje upevnění k automobilovému příslušenství a kdy je technicky možné umístit originální logo znázorňující ochrannou známkou EU na náhradní díl automobilu (masku/mřížku chladiče vzduchu), aniž by na tomto dílu bylo reprodukováno označení totožné s ochrannou známkou EU, nebo této známce zaměnitelně podobné; případně na základě jakých kritérií určit, zda je používání ochranné známky EU v souladu s poctivými obchodními zvyklostmi nebo zvyklostmi v daném odvětví;
2. zda v takové situaci plní ochranná známka funkci označení dle čl. 9 odst. 2 a čl. 9 odst. 3 písm. a) [nařízení 2017/1001].³

Soud na první otázku odpovědět tak, že nabízení náhradních dílů, které mají vyřezaný otvor ve tvaru ochranné známky, představuje užívání označení v obchodním styku a takové užití je způsobilé narušit funkci ochranné známky.⁴ Zároveň může vlastník ochranné známky zakázat třetí osobě užívat označení totožné s touto ochrannou známkou, a to i přesto, že není jinak technicky možné upevnit náhradní díl na vozidlo, aniž by na náhradní díl bylo umístěno uvedené chráněné označení.⁵ Soudní dvůr rozhodl opačně oproti stanovisku generální advokátky, která navrhovala umožnění výroby takových náhradních dílů za předpokladu, že výrobce nebo prodejce náhradních dílů plní povinnosti řádné péče, pokud jde o dodržování podmínek nezbytných k zajištění toho, aby následní uživatelé dodržovali poctivé obchodní zvyklosti nebo zvyklosti v daném odvětví.⁶

Autorka: KB

---

³ Bod 18 rozsudku.

⁴ Bod 62 rozsudku.

⁵ Bod 62 rozsudku.

⁶ Bod 67 stanoviska generální advokátky.

NENÍ VOGUE JAKO VOGUE

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-832/21

Datum: 7. 9. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

Projednávaný případ se týkal ochranné známky „Vogue“, která je známá v souvislosti s módním průmyslem. Jedná se o název magazínu, který je vydáván americkou společností (Advance Magazine Publishers). Ta je vlastníkem několika ochranných známek v EU. Polská společnost vyrábí, prodává a propaguje energetický nápoj „Diamant Vogue“; její jednatel má bydliště v Polsku. Tento nápoj pod daným označením v rámci výhradní distribuce na německém trhu nabízí německá společnost (jednatel má bydliště v Německu). Společnost Advance Magazine Publishers podala žalobu k německému soudu v Düsseldorfu na německou i polskou společnost (a jejich jednatele), aby se zdržely protiprávního jednání v rámci EU a poskytly relevantní informace včetně účetních dokladů pro vyčíslení škody.

Německý soud založil příslušnost na čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel Ibis⁷ a podpořil své tvrzení úzkým propojením polské a německé společnosti.⁸ S tím ale nesouhlasila polská společnost, popřela úzké propojení se společností německou (s tvrzením, že polská společnost působila výlučně v Polsku a neexistuje tak relevantní vazba mezi polskou a německou společností)⁹.

Německý předkládající soud měl za to, že dle zmíněného ustanovení Brusel Ibis „je účelné projednat a rozhodnout o žalovaných společně, aby se zabránilo vydání vzájemně neslučitelných rozhodnutí v oddělených řízeních.“¹⁰

---

⁷ Toto ustanovení umožňuje, že „osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být též žalována: 1) je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště některý ze žalovaných [...]“.

⁸ Německý soud rovněž odkazoval na rozsudek ze dne 27. září 2017 ve věci Nintendo, C-24/16 a C-25/16.

⁹ Bod odůvodnění 18.

¹⁰ Bod odůvodnění 19.

Předložil tak předběžnou otázku směřující na to, jestli jsou naplněny dané požadavky předmětného článku zejména tehdy, *“pokud jsou dané strany vzájemně spjaty pouze prostřednictvím čistě dodavatelského vztahu a ani z právního hlediska, ani fakticky neexistuje souvislost překračující tento rámec”*.¹¹

SDEU ověřoval právě to, jestli je vhodné rozhodnout o žalovaných společně, aby se předešlo riziku neslučitelných rozhodnutí; zdůraznil, že taková rozdílnost musí vzniknout v rámci stejné skutkové a právní situace.¹² Zejména v souvislosti se skutkovou situací SDEU nejprve zmínil, že dle poskytnutých informací se jeví, že polská a německá společnost nepatří do stejné skupiny a neexistuje pak ani vazba mezi danými jednateli. Je ale nutno posuzovat zejména smluvní vztahy mezi společnostmi. Existence dohody o výhradní distribuci zvyšuje předvídatelnost toho, že více žalob pro porušení práv z ochranné známky bude považováno za splňující požadavek téže skutkové situace.¹³ Žalobu tak nelze podat s cílem vyjmout jednoho z žalovaných z příslušnosti soudů státu, ve kterém má sídlo. Dle čl. 8 odst. 1 nařízení Brusel Ibis je ale účelné projednat a rozhodnout o více subjektech společně tak, aby bylo zabráněno vydání vzájemně neslučitelných rozhodnutí v oddělených řízeních.¹⁴

SDEU tak shrnul, že rozhodnout v takovém případě o obou subjektech současně je možno jen v případě, *“je-li každému z nich vytýkáno skutkově totožné porušení práv z této ochranné známky v případě, kdy tito žalovaní jsou vázáni smlouvou o výhradním prodeji”*.¹⁵ Toto rozhodnutí rozebíráme rovněž z důvodu další relevance zejména při propagaci výrobků či služeb online, kde dosah a propojení v souvislosti s ochrannou známkou může být vysoce relevantní. V daném případě pak bylo v tomto kontextu zdůrazněno, že úzká spolupráce mezi společnostmi se projevovala i v *„provozování dvou internetových stránek, jejichž domény patří jedné ze spolužalovaných a jejichž*

---

¹¹ Bod odůvodnění 22.

¹² Bod odůvodnění 28.

¹³ Bod odůvodnění 38.

¹⁴ Bod odůvodnění 44.

¹⁵ Bod odůvodnění 47.

*prostřednictvím byly pomocí vzájemných odkazů mezi těmito stránkami prodávány výrobky, o které se jedná ve věci v původním řízení.*¹⁶

Autor: PL

2. SOUKROMÍ A OSOBNÍ ÚDAJE

PŮSOBNOST GDPR NA ČINNOST PARLAMENTNÍHO ORGÁNU POVĚŘENÉHO POLITICKOU KONTROLOU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-33/22

Datum: 16. 1. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

Vyšetřovací výbor¹⁷ provedl výslech svědka WK, který požádal o zachování anonymity. Přesto byl na internetových stránkách rakouského parlamentu zveřejněn zápis slyšení, obsahující svědkovo úplné jméno a příjmení.¹⁸ Jelikož rakouský Úřad pro ochranu osobních údajů zamítl jeho stížnost¹⁹, WK podal žalobu k rakouskému Spolkovému správnímu soudu. Úřad, jehož rozhodnutí bylo soudem zrušeno, podal opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu, který Soudnímu dvoru Evropské unie položil následující otázky:²⁰

1. Spadá činnost vyšetřovacího výboru zřízeného parlamentem členského státu v rámci výkonu jeho práva na kontrolu moci výkonné bez ohledu na předmět vyšetřování do oblasti působnosti

¹⁶ Bod odůvodnění 39.

¹⁷ Vyšetřovací výbor, zřízený rakouskou Národní radou, měl za cíl vyšetřit údajné politické ovlivňování Spolkového úřadu pro ochranu ústavy a boj proti terorismu. Viz bod 17 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸ Bod 18 anotovaného rozhodnutí.

¹⁹ Úřad argumentoval tím, že vyšetřovací výbor je součástí moci zákonodárné, kdežto on sám je součástí moci výkonné. Jelikož dle zásady dělby moci nesmí moc zákonodárná podléhat kontrole ze strany moci výkonné, Úřad není oprávněn kontrolovat činnost vyšetřovacího výboru.

²⁰ Body 19 až 22 anotovaného rozhodnutí.

unijního práva, takže se na jím prováděné zpracování osobních údajů použije GDPR?

2. Vztahuje se výjimka uvedená v čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR na vyšetřování prováděné tímto výborem v rámci jeho práva na kontrolu moci výkonné, jehož předmětem je činnost týkající se národní bezpečnosti?
3. V případě, že byl členským státem zřízen jediný dozorový orgán, vyplývá jeho pravomoc rozhodovat o stížnostech ve smyslu čl. 77 odst. 1 ve spojení s čl. 55 odst. 1 GDPR přímo z GDPR?²¹

Soudní dvůr ve věci první otázky zdůrazňuje nutnost restriktivního výkladu čl. 2 odst. 2 GDPR.²² Odkazuje na stanovisko generálního advokáta, dle něhož výjimka v písm. a) tohoto ustanovení nevylučuje osoby jako takové, ale pouze některé jejich činnosti, které ze své povahy nespádají do oblasti působnosti unijního práva.²³ Nelze ji proto aplikovat pouze z toho důvodu, že je činnost prováděna orgánem zřízeným zákonodárnou mocí při výkonu jeho kontrolní pravomoci vůči moci výkonné.²⁴

Na druhou otázku Soudní dvůr odpověděl, že předmětné vyšetřování není činností týkající se národní bezpečnosti, která nespadá do oblasti působnosti unijního práva. Zveřejnění osobních údajů WK nebylo nezbytné pro zajištění národní bezpečnosti, ani nebylo založeno na vnitrostátním legislativním opatření přijatým za tímto účelem v souladu s čl. 23 GDPR.²⁵

V poslední otázce Soudní dvůr došel k závěru, že jelikož členský stát v rámci svého uvážení zřídil jediný dozorový orgán, kterému nepřiznal pravomoc dohlížet na činnost výboru, je mu tato pravomoc svěřena přímo zmíněnými ustanoveními GDPR.²⁶ V souladu se zásadou přednosti unijního práva se nelze dovolávat ustanovení vnitrostátního práva, které tuto pravomoc odnímá.²⁷

²¹ Bod 30 anotovaného rozhodnutí.

²² Bod 37 anotovaného rozhodnutí.

²³ Bod 41 anotovaného rozhodnutí.

²⁴ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

²⁵ Body 56 a 57 anotovaného rozhodnutí.

²⁶ Body 71 a 72 anotovaného rozhodnutí.

²⁷ Bod 70 anotovaného rozhodnutí.

Autor: VJ

UCHOVÁVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ Z VEŘEJNÉHO REJSTŘÍKU PO DELŠÍ NEŽ ZÁKONNOU DOBU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: spojené věci C-26/22 a C-64/22
Datum: 7. 12. 2023
Dostupnost: curia.europa.eu

Stěžovatelé UF a AB byly zavedení v německém insolvenčním rejstříku, ze kterého byly následně po úspěšném oddlužení vymazány společně se záznaky o řízení s nimi podle ustanovení německého insolvenčního zákona, který povoluje uchovávat údaje o osobách po úspěšném oddlužení v rejstříku pouze na 6 měsíců.²⁸ V původním řízení byla druhou stranou sporu společnost SCHUFA Holding AG, která poskytuje klientům obchodní informace, mimo jiné právě informace z insolvenčního rejstříku. Tyto údaje uchovává po dobu tří let podle kodexu chování schváleného příslušným dozorovým orgánem za účelem možného posuzování úvěruschopnosti různých klientů SCHUFA Holding AG.²⁹ Jádrem původního sporu před německými soudy proto byl nesoulad v době uchovávání osobních údajů osob z veřejných rejstříků společností SCHUFA Holding AG, ze kterých požadovali stěžovatelé výmaz, ale také způsob soudního přezkumu navazujícího na stížnost k národnímu dozorovému úřadu podle GDPR.

Ze sporů s těmito dvěma stěžovateli pak vyplynulo několik předběžných otázek. Těmi ve zkratce jsou:

1. Musí být články 77 odst. 1 a 78 odst. 1 GDPR vykládány tak, že rozhodnutí dozorového úřadu má povahu rozhodnutí o petici a případný soudní přezkum pak není přezkumem obsahu, ale jen přezkumem toho, zda se stížností dozorový orgán zabýval, či nikoliv?

---

²⁸ Bod č. 25 anotovaného rozhodnutí.

²⁹ Bod č. 26 anotovaného rozhodnutí.

2. Brání články 5 odst. 1 písm. a) a 6 odst. 1 písm. f) GDPR soukromým společnostem poskytujícím obchodní informace uchovávat ve vlastních databázích informace o oddlužení z veřejných rejstříků s odlišnou dobou výmazu podle schválených kodexů chování?
3. Mohou subjekty údajů požadovat výmaz z databází takových společností podle čl. 17. odst. 1 GDPR?³⁰

Soudní dvůr na dané otázky odpověděl tak, že soudní přezkum rozhodnutí na základě stížnosti podle článku 77 odst. 1 a právo na soudní ochranu podle 78 odst. 1 GDPR nelze vykládat tak, že soudní přezkum by byl pouze omezený na to, jestli se dozorový orgán dostatečně zabýval danou stížností. Musí jít o obsahový přezkum, jelikož v dané věci šlo o právně závazné rozhodnutí a opačný výklad by byl v rozporu se zněním článku 78, ale také s cíli a účely, které GDPR sleduje.³¹

V odpovědi na otázky zde shrnuté v druhém bodě Soudní dvůr odkázal na rozhodnutí ve věci C-252/21 Meta Platforms a další, na kterém demonstroval tříkrokový test (sledování oprávněného zájmu správce nebo třetí strany, nezbytnost zpracování pro naplnění zájmu a vyvažování jehož výsledkem je, že před zájmem nemají přednost jiná práva subjektů údajů) sloužící k posouzení naplnění oprávněného zájmu jako právního základu pro zpracování osobních údajů podle článku 6 odst. 1 písm. f) GDPR.³² V návaznosti na to pak Soudní dvůr argumentuje, že kodexy chování, přestože byly schváleny příslušným dozorovým orgánem, nemohou nahradit takové posouzení podle článku 6 odst. 1 písm. f) GDPR. V daném případě je uchovávání osobních údajů z veřejných rejstříků po dobu delší, než by jinak byla podle insolvenčního zákona v rozporu s tímto článkem.³³

K poslední otázce Soudní dvůr v podstatě jen zopakoval znění článku 17 GDPR a upozornil na to, že subjekty údajů mají skutečně právo požadovat výmaz svých osobních údajů. Zejména je tomu tak za okolností spojených

---

³⁰ Bod č. 45 anotovaného rozhodnutí.

³¹ Bod č. 54 anotovaného rozhodnutí.

³² Bod č. 75 anotovaného rozhodnutí.

³³ Bod č. 105 anotovaného rozhodnutí.

případů, protože jejich osobní údaje byly zpracovány bez platného právního základu z článku 6 GDPR.³⁴

Autor: ME

INFORMACE O PREFERENCI UŽIVATELE INTERNETU JAKO OSOBNÍ ÚDAJ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-604/22

Datum: 7. 3. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

IAB Europe sídlem v Belgii je sdružení zastupující podniky v průmyslovém odvětví digitální reklamy a marketingu na evropské úrovni a je autorem Transparency & Consent Framework – pravidel pro zákonné zpracování osobních údajů za účelem reklamy pro společnosti.³⁵ Preference jednotlivců jsou ukládány do kombinace písmen a znaků – řetězce (TC String).³⁶ Řetězec je propojen s konkrétním jednotlivcem a zpravidla s jeho IP adresou.³⁷

Belgický dozorový úřad pro ochranu osobních údajů (APD) dospěl k závěru, že i společnost IAB Europe je správcem osobních údajů, neboť zaznamenává řetězec preferencí uživatelů, a uložil společnosti opatření i pokutu za neplnění povinností podle GDPR,³⁸ proti čemuž se společnost ohradila a případ skončil u soudu. Ten položil SDEU otázky, které se dají shrnout následovně:

1. zda řetězec znaků, který strukturovaným a strojově čitelným způsobem zachycuje preference uživatele internetu v souvislosti se zpracováním jeho osobních údajů, představuje osobní údaj i) sám o sobě, ii) v kombinaci s IP adresou;

---

³⁴ Bod č. 112 anotovaného rozhodnutí.

³⁵ Bod 20 a 21 rozsudku.

³⁶ Bod 25 rozsudku.

³⁷ Tamtéž.

³⁸ Bod 27 rozsudku.

2. je organizace poskytující technické řešení pro udělování souhlasu správcem osobních údajů, jestliže stanovuje podmínky uchovávání a šíření těchto údajů o souhlasu, které představují osobní údaje, a to i v případě, kdy samotná organizace nemá k osobním údajům přístup?

Soudní dvůr rozhodl tak, že pokud lze řetězec zaznamenávající preference osob přiměřenými prostředky spojit s identifikátorem, jako je zejména IP adresa zařízení uvedeného uživatele, umožňuje řetězec identifikovat subjekt údajů. V takovém případě naplňuje definici dle GDPR a je osobním údajem. Tento závěr platí i v případě, že organizace, která je držitelem tohoto řetězce, nemá přístup k údajům, které tento řetězec zaznamenává, a nemůže ani kombinovat uvedený řetězec s jinými prvky.³⁹ Zároveň organizace, která určuje pravidla uchovávání a šíření osobních údajů vztahujících se k tomuto souhlasu, je společným správcem osobních údajů, pokud s ohledem na zvláštní okolnosti daného případu vykonává pro své vlastní účely vliv na dotyčné zpracování osobních údajů. Naplňuje definici správce tím, že určuje účely a prostředky takového zpracování, a to i v případě, že sama k osobním údajům nemá přístup.⁴⁰ Odpovědností této společnosti nejsou dotčeny třetí strany (poskytovatelé internetových stránek nebo aplikací).⁴¹

Autorka: KB

CREDIT-SCORING JAKO AUTOMATIZOVANÉ INDIVIDUÁLNÍ ROZHODOVÁNÍ

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-634/21
Datum: 7. 12. 2023
Dostupnost: curia.europa.eu

Osoba OQ požádala třetí osobu o poskytnutí úvěru. Tato třetí osoba jí však úvěr odmítla poskytnout poté, co jí ze strany společnosti SCHUFA Holding

³⁹ Bod 51 rozsudku.

⁴⁰ Bod 77 rozsudku.

⁴¹ Tamtéž.

AG („SCHUFA“) byly poskytnuty negativní informace o úvěřuschopnosti OQ. OQ proto vůči SCHUFA využila svých práv dle GDPR, jmenovitě práva na přístup k osobním údajům⁴² a práva na opravu,⁴³ resp. práva na výmaz nepravdivých údajů.⁴⁴ SCHUFA na žádost OQ reagovala a ačkoliv neposkytla všechny informace, podotkla, že údaje pouze předává třetím osobám, které s nimi dále pracují. OQ proto podala stížnost k německému dozorovému úřadu a, po zamítnutí stížnosti, přednesla celou věc správnímu soudu. Ten se s otázkou, zda celá věc představuje automatizované rozhodování ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR, obrátil na Soudní dvůr.⁴⁵

První a jedinou otázkou, kterou se Soudní dvůr zabýval, se předkládající soud tázal, zda výše popsané jednání představuje automatizované individuální rozhodování ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR, pokud na jeho základě třetí osoba rozhoduje o vzniku, plnění či ukončení smluvního vztahu se subjektem údajů.⁴⁶

Soudní dvůr posuzoval splnění tří kumulativních podmínek čl. 22 odst. 1 GDPR, tj. rozhodnutí, automatizovaného zpracování a právní účinky či jiný významný dopad na subjekt údajů. Stanovil, že rozhodnutí o uzavření smlouvy představuje rozhodnutí s významným dopadem na subjekt údajů.⁴⁷ Vzhledem k charakteru činnosti SCHUFA dále konstatoval, že předmětný případ představuje automatizované rozhodování založené na profilování ve smyslu čl. 4 odst. 4 GDPR.⁴⁸

Vzhledem k naplnění podmínek čl. 22 odst. 1 GDPR proto soud judikoval, že automatické stanovení hodnoty pravděpodobnosti založené na osobních údajích subjektu údajů představuje automatizované individuální rozhodování, pokud na této hodnotě pravděpodobnosti závisí skutečnost,

⁴² Čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) („GDPR“).

⁴³ Čl. 16 GDPR.

⁴⁴ Bod 14 a 15 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁵ Body 18-21 a 27 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁶ Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁷ Bod 43-46 anotovaného rozhodnutí a bod 73 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁸ Body 48 a 49 anotovaného rozhodnutí.

zda třetí osoba se subjektem údajů uzavře smluvní vztah, bude z něj plnit nebo jej ukončí.⁴⁹

Autor: JS

ÚSTNÍ SDĚLENÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ O TRESTNÍ MINULOSTI FYZICKÉ OSOBY ORGÁNEM VEŘEJNÉ MOCI JAKO ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Soud: Soudní dvůr Evropské Unie

Věc: C-740/22

Datum: 7. 3. 2024

Dostupnost: curia.europa.eu

Finská společnost Endemol ústně požádala Soud prvního stupně pro Jižní Savo o poskytnutí údajů o trestní minulosti fyzické osoby, která se účastnila výběrového řízení organizovaného touto společností. Ten tuto žádost zamítl.⁵⁰ Endemol proto proti tomuto rozsudku podala odvolání k Odvolacímu soudu pro východní Finsko, který následně položil tři předběžné otázky Soudnímu dvoru:

1. Představuje ústní sdělení osobních údajů jejich zpracování ve smyslu čl. 2 odst. 1 a čl. 4 bodu 2 GDPR?
2. Lze přístup veřejnosti k úředním dokumentům uvést do souladu s právem na ochranu osobních údajů podle GDPR ve smyslu článku 86 GDPR tím, že z evidence osobních údajů vedené soudem lze bez omezení získat informace o odsouzeních v trestních věcech nebo trestných činech fyzické osoby, pokud je učiněna žádost, aby tyto informace byly žadateli sděleny ústně?
3. Je pro odpověď na druhou otázku relevantní, zda je žadatelem společnost, nebo soukromá osoba?

---

⁴⁹ Bod 73 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁰ S odkazem na ustanovení finských předpisů o zpracování osobních údajů, srov. bod 20 rozhodnutí a násl.

Soudní dvůr k první otázce uvedl, že pojem zpracování osobních údajů měl unijní zákonodárce v úmyslu koncipovat široce, což potvrzuje mj. demonstrativní výčet v čl. 4 bod 2 GDPR a pojem „zpracování“ tedy zahrnuje i ústní sdělení.⁵¹ Zároveň však podotkl, že aby toto (neautomatizované) zpracování osobních údajů spadalo do věcné působnosti GDPR, musí být takové údaje zahrnuty v evidenci.⁵²

Stran druhé a třetí otázky, které posuzoval společně, Soudní dvůr především připomenul, že přestože základní práva na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů nejsou absolutními výsadami,⁵³ zpřístupnění osobních údajů týkajících se trestní minulosti fyzické osoby může z důvodu jejich zvláštní citlivosti představovat závažný zásah do základních práv na respektování soukromého života a ochranu osobních údajů.⁵⁴ Ačkoli tak přístup veřejnosti k těmto údajům představuje veřejný zájem,⁵⁵ musí být vždy v souladu s výše uvedenými základními právy, jak ostatně výslovně stanoví i čl. 86 GDPR.

Předmětná ustanovení je proto třeba vykládat tak, že brání tomu, aby údaje týkající se trestní minulosti fyzické osoby, které jsou obsaženy v evidenci vedené soudem, mohly být ústně sděleny každému za účelem zajištění přístupu veřejnosti k úředním dokumentům, aniž by osoba žádající o takové sdělení musela prokázat zvláštní zájem na získání uvedených údajů, přičemž je irelevantní, zda je tato osoba obchodní společností nebo jednotlivcem.

Autor: ŠS

---

⁵¹ Body 28-30 rozhodnutí.

⁵² Ve smyslu čl. 4 bodu 6 GDPR, srov. body 35-36 rozhodnutí.

⁵³ Srov. bod 4 odůvodnění GDPR a v podrobnostech také bod 52 rozhodnutí.

⁵⁴ Bod 54 rozhodnutí.

⁵⁵ Srov. bod 154 odůvodnění a čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR.

VÝKLAD POJMU SPRÁVCE A SPOLEČNÍ SPRÁVCI DLE NAŘÍZENÍ GDPR VE VZTAHU K VÝVOJÁŘSKÉ SPOLEČNOSTI

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-683/21

Datum: 5. 12. 2023

Dostupnost: curia.europe.eu

Litevské Národní středisko pro veřejné zdraví při ministerstvu zdravotnictví (dále jen „NVSC“) bylo v březnu 2020 v důsledku pandemie COVID-19 pověřeno na základě rozhodnutí litevským Ministerstvem zdravotnictví k neprodlenému pořízení mobilní aplikace, v rámci které měly být evidovány a sledovány údaje o osobách s pozitivním výsledkem testu COVID-19.⁵⁶ Aplikaci vytvořila IT společnost ITSS.⁵⁷ Uživatelé, kteří danou aplikaci měli následně používat, byli povinni v rámci ní uvést řadu osobních údajů, vč. identifikačních údajů a údajů o zdravotním stavu.⁵⁸

Danou věc v květnu 2020 začala prověřovat litevská Státní inspekce pro ochranu údajů (dále jen „VDAI“), která dospěla k závěru, že v rámci dané aplikace probíhalo zpracování osobních údajů.⁵⁹ Rozhodnutím v únoru 2021 VDAI uložila NVSC správní pokutu ve výši 12 000 eur a ITSS pokutu ve výši 3 000 eur, jakožto společným správcům ve smyslu čl. 26 nařízení GDPR,⁶⁰ a to za porušení článků 5, 13, 24, 32 a 35 nařízení GDPR.⁶¹ Dané rozhodnutí NVSC následně napadlo u Krajského správního soudu ve Vilniu-

⁵⁶ Bod č. 12 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁷ Bod č. 13 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁸ Např. identifikační číslo, zeměpisné souřadnice (zeměpisná šířka a zeměpisná délka), země, město, obec, poštovní směrovací číslo, název ulice, číslo domu, příjmení, jméno, osobní kód, telefonní číslo a adresa. In: Bod č. 17 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁹ Bod č. 20 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁰ Celým názvem Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

⁶¹ Bod č. 21 anotovaného rozhodnutí.

su, jelikož dle žalobce lze v daném případě považovat za jediného správce společnost ITSS ve smyslu čl. 4 bodu 7 nařízení GDPR.⁶²

V dané věci se tuzemský soud obrátil na SDEU s několika předběžnými otázkami, zejména směřující k problematice výkladu pojmu „správce“ ve smyslu čl. 4 odst. 7 nařízení GDPR. SDEU konstatoval, že za správce lze považovat subjekt, který pověřil určitý podnik vývojem mobilní IT aplikace, i když tento subjekt sám neprováděl operace zpracování osobních údajů nebo neudělil výslovně souhlas k takovému zpracování.⁶³ Rovněž SDEU konstatoval, že předpokladem pro kvalifikaci dvou subjektů jako *společných správců* není existence dohody mezi těmito subjekty o určení účelů a prostředků zpracování předmětných osobních údajů ani existence dohody stanovící podmínky společné odpovědnosti za zpracování.⁶⁴

Taktéž se předkládající soud obrátil na SDEU ohledně objektivní odpovědnosti ve vztahu k čl. 83 nařízení GDPR upravující sankcionování za porušení některého z článků nařízení.⁶⁵ Soud uvedl, že k uložení pokuty v tomto smyslu je vždy nutné zavinění alespoň ve formě nedbalosti.⁶⁶

Autorka: AKar

NEMAJETKOVÁ ÚJMA ZA ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ V DATA RETENTION JE V ROZPORU S UNIJNÍM PRÁVEM.

Soud: Nejvyšší soud
Věc: 30 Cdo 3909/2023
Datum: 27. 3. 2024
Dostupnost: nsoud.cz

---

⁶² Dle daného ustanovení se za správce považuje „fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení“.

⁶³ Bod č. 27-38 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁴ Bod č. 39-46 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁵ Bod č. 26 odst. 6 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁶ Bod č. 87 odst. 4 anotovaného rozhodnutí.

Žalobce požadoval od státu omluvu za nemajetkovou újmu utrpěnou přijetím zákonného rámce *data retention*⁶⁷ v rozporu s unijním právem⁶⁸. Nižší soudy odmítly podřídit činnost zákonodárce pod nesprávný úřední postup⁶⁹ a žalobu zamítly.⁷⁰

Než Nejvyšší soud mohl vyřešit otázku nemajetkové újmy způsobené nezákonným zpracováním osobních údajů, musel zkorigovat názor nižších soudů týkající se odpovědnosti státu za zákonodárnou činnost v rozporu s unijním právem.

Ačkoliv stát obecně nenese odpovědnost za zákonodárnou činnost podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, Nejvyšší soud připomněl, že odpovědnost státu za porušení práva EU plyne přímo z práva EU.⁷¹ Při splnění tří základních kumulativních podmínek (vymezených dlouhodobou judikaturou SDEU)⁷² vzniká jednotlivci nárok na majetkovou a nemajetkovou újmu, a to i ze zákonodárné činnosti.⁷³ Jelikož nyní neexistuje právní rámec pro odpovědnost státu za porušení práva EU, použije se na takovou škodu dle zásady rovnocennosti, efektivity a přednosti OdpŠk, ale jen do té míry, pokud právo EU nestanoví jinak.⁷⁴

V otázce újmy Nejvyšší soud odmítl vytvořit domněnku existence nemajetkové újmy a příčinné souvislosti jen z důvodu obtížnějšího prokazování vzniku újmy pro nehmatatelnou povahu osobních údajů.⁷⁵ Nicméně hranice pro dokazování nemajetkové újmy je v případě osobních údajů nižší. Ke vzniku nemajetkové újmy postačuje samotná obava ze zneužití osobních údajů. Žalobci tak musí tvrdit a dokazovat objektivní faktory (např. zaměstnání či zájmy) poukazující na jejich dotčení shromažďováním

---

⁶⁷ § 97 odst. 3 ElKom; § 88a TŘ.

⁶⁸ Směrnice 2002/58/ES o soukromí a elektronických komunikacích.

⁶⁹ § 13 OdpŠk.

⁷⁰ Body 1 a 7 anotovaného rozhodnutí.

⁷¹ Bod 25 a 26 anotovaného rozhodnutí.

⁷² Viz body 28 a 29 anotovaného rozhodnutí.

⁷³ Bod 31 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁴ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁵ Bod 39 anotovaného rozhodnutí.

osobních údajů. Shledání porušení unijního práva pak postačuje pro konstatování kauzality.⁷⁶ Požadavky na prokázání existence újmy nesmí být přehnané a způsobovat praktickou nevymahatelnost práva.⁷⁷

Jelikož nižší soudy při hodnocení možného vzniku odpovědnosti pochybily, Nejvyšší soud jejich rozhodnutí zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení. Zavázal je k tomu, aby se explicitně vypořádaly se souladem české úpravy *data retention* s unijním právem.⁷⁸ K tomu extenzivně odkázal na judikaturu SDEU, ze které vyplývá nemožnost provozování preventivního plošného sběru provozních a lokalizačních údajů pro boj se závažnou trestnou činností.⁷⁹ Zároveň připomněl, že potvrzení ústavnosti úpravy Ústavním soudem není relevantní, jelikož unijní právo je jiný referenční rámec.⁸⁰ Zdá se tak, že Nejvyšší soud nejen otevřel cestu pro konstatování nesouladu českého *data retention* s unijním právem, ale zároveň do ní nižší soudy i rovnou poslal.

Autor: ŠCH

IP ADRESY A IDENTITA UŽIVATELŮ PRO BOJ S NELEGÁLNÍM ŠÍŘENÍM CHRÁNĚNÝCH DĚL

Soud: Soudní dvůr Evropské Unie
Věc: C-470/21
Datum: 30. 4. 2024
Dostupnost: curia.europa.eu

Francouzský úřad na ochranu autorských práv Hadopi má za úkol vést s osobami porušujícími tato práva řízení. Jejich identifikace probíhá tak, že nejdříve sdružení vlastníků práv shromáždí a předá Hadopi IP adresy podle všeho využití k nelegálnímu šíření děl;⁸¹ následně Hadopi požádá posky-

---

⁷⁶ Body 55 a 56 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁷ Bod 57 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁸ Bod 76 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁹ Body 79–82 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁰ Body 84 anotovaného rozhodnutí.

⁸¹ Bod 54 anotovaného rozhodnutí.

tovatele internetových připojení o identifikaci uživatelů. Právě toto následné zpracování bylo předmětem předběžné otázky,⁸² ve které se plénum SDEU zabývalo souladem oprávnění Hadopi identifikovat uživatele internetu s právem EU.⁸³

Soud vyšel z toho, že IP adresy jsou oproti jiným provozním údajům méně citlivé⁸⁴ a plošné uchovávání jejich (i rozsáhlého) souboru nemusí vždy představovat závažný zásah do základních práv.⁸⁵ Hraničním kritériem je možnost vyvodit přesné závěry o osobním životě jednotlivců, která vede k závažnému zásahu do práv.⁸⁶ Pokud tyto závěry nelze z údajů vyvodit, může stát vyžadovat plošný sběr IP adres za účelem boje proti trestné činnosti obecně (nikoliv jen proti závažným činům).⁸⁷

Aby bylo zajištěno, že přesné závěry nejde vyvodit, musí být splněno několik předpokladů – předně musí být pravidla stanovena dostatečně jasným předpisem, údaje musí být uchovávány odděleně od ostatních skrze dostatečné technické řešení, toto řešení podléhá pravidelné kontrole nezávislým veřejným orgánem. Zároveň musí existovat záruky zajišťující trvalost oddělení a znemožňující zneužití.⁸⁸

Co se podmínek přístupu k plošně sesbíraným údajům týče, SDEU zopakoval, že v případě možnosti vyvození přesných závěrů je k údajům možné přistoupit pouze za účelem vyšetřování závažné kriminality. Pokud takové závěry nelze vyvodit, údaje mohou být přístupné pro vyšetřování trestných činů obecně.⁸⁹ Jelikož omezené množství zaměstnanců Hadopi má přístup pouze k identitě podezřelého uživatele IP adresy za účelem jeho ztotožnění, nejde o závažný zásah do práv a ten je tak souladný s právem EU.⁹⁰

---

⁸² Bod 55 a 58 anotovaného rozhodnutí. I tak SDEU dodal, že pokud by samotný sběr IP adres byl v rozporu s právem EU, tak bez dalšího by bylo nesouladné i následné použití (bod 59 anotovaného rozhodnutí).

⁸³ Čl. 15 odst. 1 směrnice 2002/58/ES o soukromí a elektronických komunikacích.

⁸⁴ Bod 76 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁵ Bod 79 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁶ Body 81–82 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁷ Bod 83 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁸ Body 85–90, 93 a 156 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁹ Body 95–96 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁰ Body 100, 104 a 113 anotovaného rozhodnutí.

Stejně dělení se uplatní i u požadavku apriorního přezkumu žádosti o přístup nezávislým třetím orgánem a ve kterém musí figurovat lidský prvek.⁹¹ Ve vztahu k Hadopi SDEU uzavřel, že na začátku postupu proti vlastníkům IP adres není takový přezkum nutný. Nicméně následně, před hodnocením Hadopi zda se obrátit na státní zastupitelství, tato povinnost vyvstane kvůli propojení IP adresy a sdílených děl vedoucí ke zvýšení intenzity zásahu.⁹² A to se všemi důsledky z toho vyplývajících, včetně nemožnosti využít takové údaje poskytující přesné závěry o soukromém životě pro vyšetřování běžných trestných činů.⁹³

Autor: ŠCH

KOMPROMITACE OSOBNÍCH ÚDAJŮ JAKO DŮSLEDEK HACKERSKÉHO ÚTOKU A GDPR

Soud: Soudní dvůr Evropské unie
Věc: C-340/21
Datum: 5. 12. 2023
Dostupnost: curia.europe.eu

Dne 15. července 2019 rozšířila Bulharská média zprávu, že po úspěšném kybernetickém útoku došlo k úniku dat,⁹⁴ především údajů týkající se daní a sociálního zabezpečení milionů Bulharů a cizinců, z NAP (Národní agentury pro veřejné příjmy, Bulharsko).⁹⁵ Řada osob, včetně navrhovatelky V.B, tedy podala na NAP žalobu s cílem získat náhradu nehmotné újmy dle čl. 82 GDPR. Jedním z použitých argumentů v této souvislosti byla i skutečnost, že se osoby (jejichž data unikla) obávají možného zneužití jejich osobních údajů třetí stranou.⁹⁶ Soud prvního stupně žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že zpřístupnění údajů nelze přičítat agentuře, důkazní bře-

---

⁹¹ Body 128–129, 131–132 a 148–149 anotovaného rozhodnutí.

⁹² Body 140–142 anotovaného rozhodnutí.

⁹³ Body 145–146 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁴ Body 10–11 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁵ Bod 6 stanoviska AG.

⁹⁶ Body 12–13 anotovaného rozhodnutí.

meno ohledně vhodnosti přijatých dle něj spočívalo na navrhovatelce a konečně dle něj nebylo třeba uhradit žádnou újmu.⁹⁷ Žalobkyně v původním řízení podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který řízení přerušil a položil SDEU několik předběžných otázek.⁹⁸

První otázka se týká výkladu článků 24 a 32 GDPR a míří na to, zda pokud došlo k neoprávněnému poskytnutí nebo zpřístupnění osobních údajů třetí straně je možno mít za to, že přijatá technická a organizační opatření byla vhodná. Druhá otázka směřuje na předmět a rozsah soudního přezkumu legality provádění posuzování vhodnosti opatření, dle čl. 32 GDPR. Třetí otázka se týká rozložení důkazního břemena při dokazování (ne)dostatečné zabezpečení (v souladu s čl. 5 odst. 2 a článek 24 ve spojení s bodem 74 odůvodnění GDPR) proti hackerskému útoku. Předposlední otázka se zabývá skutečností, zda musí být čl. 82 odst. 3 GDPR vykládán v tom smyslu, že neoprávněné poskytnutí nebo zpřístupnění osobních údajů (např. v důsledku ‚hackerského útoku‘) představuje událost, za kterou správce osobních údajů žádným způsobem nenese odpovědnost (protože nad událostí neměl kontrolu) a která opravňuje ke zproštění odpovědnosti. Poslední otázka se pak zaměřuje na to, zda pouhé znepokojení, obavy a úzkost z možného budoucího zneužití osobních údajů spadá může vést k naplnění požadavků pro náhradu nemotné újmy i když subjektům nevznikla žádná další prokazatelná újma.⁹⁹

K první otázce SDEU uvedl, že samotná skutečnost, že došlo k neoprávněnému poskytnutí nebo zpřístupnění osobních údajů třetí stranám nepostačuje k tomu, aby bez dalšího bylo možné označit zavedená opatření za nevhodná.¹⁰⁰ K druhé otázce se vyjádřil SDEU tak, že článek 32 GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že vhodnost zavedených opatření musí být vnitrostátními soudy posuzována konkrétně se zohledněním rizik spojených s dotyčným zpracováním údajů.¹⁰¹ Ve třetí otázce SDEU konstatoval,

---

⁹⁷ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁸ Body 16-17 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁹ Bod 21 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁰ Bod 37 a 39 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰¹ Body 40, 45-47 anotovaného rozhodnutí.

že důkazní břemeno leží na straně správce¹⁰² a vyjádřil se i k (ne)vhodnosti znaleckého posudku jako důkazu¹⁰³. Ve čtvrté otázce soud uvedl, že pro zbavení se odpovědnosti musí správce prokázat, že nenese žádným způsobem odpovědnost za událost, která ke vzniku újmy vedla. Tudiž, se nelze zbavit odpovědnosti pouze na základě skutečnosti, že událost byla důsledkem hackerského útoku.¹⁰⁴ V souvislosti s poslední otázkou soud konstatoval, že obava z možného zneužití osobních údajů třetími stranami (hackery), může představovat nehmotnou újmu dle čl. 82 GDPR.¹⁰⁵

Zajímavá je argumentace SDEU především k třetí a páté otázce. U třetí otázky soudní dvůr v kontextu rozložení důkazního břemena konstatoval, že dle čl. 5, 24 a 32 GDPR má správce povinnost zajistit data tak, aby byla náležitě zabezpečena a má být schopen doložit, že aplikoval vhodná technická a organizační opatření pro správu dat.¹⁰⁶ Krom toho ve stanovisku generálního advokáta, je pak dále rozvedena myšlenka, že po žalobci ani nemůže být chtěno prokazovat nedodržení opatření správce, jelikož subjekty údajů obvykle nemají dostatečné znalosti, aby mohly taková opatření analyzovat. Nadto je vysoce nepravděpodobné, že by žalobci měli přístup ke všem informacím, které má žalovaný správce k dispozici ohledně metody použité k zajištění bezpečnosti.¹⁰⁷ V kontextu páté otázky pak SDEU připomněl, že je nezbytný široký výklad pojmu nehmotná újma. V návaznosti na to pak SDEU připomněl, že unijní normotvůrce zamýšlel pod újmou a ztrátou v souvislosti s osobními údaji zahrnout pouhou „ztrátu kontroly“ v důsledku porušení GDPR, a to i v případě, že nedošlo ke skutečnému zneužití dotčených údajů na úkor uvedených osob.¹⁰⁸

Autorka: AB

---

¹⁰² Body 52-53 a 57 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰³ Body 62-64 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁴ Body 65, 67-68 a 74 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁵ Body 81-84 a 86 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁶ Bod 50 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁷ Stanovisko GA. Bod 51-53 stanoviska.

¹⁰⁸ Body 81-82 anotovaného rozhodnutí.

3. SOCIÁLNÍ SÍTĚ, SVOBODA PROJEVU A DEZINFORMACE

ODPOVĚDNOST AUTORA PŘÍSPĚVKU NA SOCIÁLNÍ SÍTI ZA KOMENTÁŘE POD NÍM

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Věc: SANCHEZ v. FRANCE

Datum: 8. 2. 2023

Dostupnost: hudoc.echr.coe.int

Pan JS byl starostou francouzského města a v předmětné době též jedním z kandidátů ve francouzských parlamentních volbách.¹⁰⁹ V roce 2011 se, po úspěšném spuštění webových stránek jeho politické strany, v rámci příspěvku na své zdi na sociální síti „Facebook“ vyjádřil k tomu, že webová stránka, kterou plánovala spustit politická strana jeho rivala v nadcházejících volbách, pana FP, stále spuštěna nebyla a vyzýval adresáty tohoto příspěvku aby „na ně mysleli“.¹¹⁰ Pod tímto příspěvkem zanedlouho přibýlo několik komentářů od dvou autorů, přičemž komentáře obsahovaly různé anti-muslimské teze a proklamování, že se město v důsledku politiky FP a jeho strany mění z francouzského na alžírské.¹¹¹ Jeden z těchto komentářů přitom přímo adresoval též partnerku pana FP, paní LT. Ta po shlédnutí těchto komentářů nejprve konfrontovala jednoho z jejich autorů,¹¹² který své komentáře následně vymazal, a podala trestní oznámení na všechny autory společně s panem JS, coby autorem původního příspěvku a zakladatelem dané facebookové stránky, které nakonec vyústilo v obžalobu všech dotčených.¹¹³

Francouzské soudy posoudily dostupné důkazy a ve všech instancích seznaly pana JS vinným.¹¹⁴ V rámci odvolací instance přitom soud přihlédl

---

¹⁰⁹ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁰ Bod 14 anotovaného rozhodnutí.

¹¹¹ Body 15 a 16 anotovaného rozhodnutí.

¹¹² Bod 17 anotovaného rozhodnutí.

¹¹³ Body 18-24 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁴ Body 25, 30 a 34 anotovaného rozhodnutí.

k některým argumentům pana JS a poměrně snížil pokutu, která mu byla za jeho jednání uložena. Společně s touto pokutou měl pan JS vyplatit též přiměřené zadostiučinění paní LT, která byla jeho činem poškozena.¹¹⁵ Pan JS se, v domnění že došlo k porušení čl. 10 Úmluvy, obrátil na ESLP. V návaznosti na rozhodnutí Pátého senátu, který porušení čl. 10 Úmluvy neseznal, se pan JS obrátil na Velký senát ESLP.¹¹⁶

Aby bylo možné seznat porušení čl. 10 Úmluvy, posuzoval Velký senát ESLP celkem čtyři základní prvky již dříve akcentované jeho judikaturou, a to: (i) existence zásahu do práv JS, (ii) zda byl tento zásah po právu, (iii) zda následoval legitimní zájem a (iv) zda byl tento zásah nutný v demokratické společnosti.¹¹⁷ U druhého a čtvrtého bodu se přitom ESLP zabýval otázkami, které je nutné shrnout níže.

Při posuzování, zda byl zásah do práv JS po právu, ESLP mimo jiné posuzoval, zda je možné stanovit odpovědnost jak samotných autorů dotčených komentářů, tak i zakladatele facebookové stránky či autora příspěvku, pod nímž tyto komentáře vznikly. ESLP přitom akcentoval že ačkoliv francouzské právo pracuje s tzv. kaskádovitou odpovědností, kdy v případě nemožnosti identifikace původního autora může být stanovena odpovědnost provozovatele stránky, v rámci francouzské judikatury se nejedná o režim odpovědnosti, který je možno aplikovat univerzálně.¹¹⁸ Vzhledem k tomu, že další otázky, jako např. povinnost informovat odpovědnou osobu o obsahu, jež by měla vymazat, přísluší národním soudům, které dle názoru ESLP postupovali v souladu s národní právní úpravou a ustálenou judikaturou, tak ESLP seznal že odsouzení pana JS bylo po právu.¹¹⁹

V rámci čtvrtého bodu, tedy zjišťování nutnosti zásahu v demokratické společnosti, ESLP podnikl rozsáhlou a detailní analýzu mnoha velmi důležitých oblastí. Vyjádřil se mimo obecné svobody slova k problematikám jako je ochrana politických vyjádření či hate speech, přičemž poměrně jasně de-

---

¹¹⁵ Bod 25 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁶ Body 5 a 6 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁷ Viz kapitola C, podkapitoly 1, 2, 3 a 4 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁸ Body 134, 135, 137, 138 a 139 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁹ Body 140-142 anotovaného rozhodnutí.

finoval limity těchto oblastí, které není možné překročit, načež je zasadil do kontextu online komunikace.¹²⁰ V posuzovaném případě poté posoudil, zda došlo k překročení těchto hranic a seznal, že vzhledem k politickému charakteru facebookové stránky a velmi expresivně a cíleně mířenému obsahu komentářů byla tato vyjádření zřejmě protiprávní a stanovení odpovědnosti jejich autorů a majitele facebookové stránky tak byla v demokratické společnosti na místě.¹²¹

ESLP ve výsledku judikoval, že v případě JS nedošlo k porušení čl. 10 Úmluvy, neboť celá věc byla národními soudy posuzována v souladu s platnou právní úpravou a bylo tak možné, aby JS, coby autor původního příspěvku a majitel politicky zaměřené facebookové stránky, byl shledán odpovědným za anti-muslimské a podobné zakázané vyjadřování třetích osob na této webové stránce.¹²²

Autor: JS

ŠÍŘENÍ DEZINFORMACÍ O COVID-19 A TRESTNÝ ČIN POPLAŠNÉ ZPRÁVY

Soud: Nejvyšší soud
Spisová značka: 11 Tdo 824/2023
Datum: 30. 11. 2023
Dostupnost: nssoud.cz

Obžalovaný na začátku února 2021 komentoval příspěvky Fakultní nemocnice Plzeň na sociální síti Facebook, které souvisely s pandemií COVID-19 a očkováním. Články, které komentoval, byly dále dostupné na profilu fakultní nemocnice a sdíleli je další uživatelé. Konkrétně se soudy zabývaly těmito třemi komentáři: "*Jak je ta depopulizační vakcína nastavená, jsou to ty dva roky? Kdy potom každý zemře?*" pod článkem o očkování; "*Já si myslím, že je schválně nějak zabijíte, aby jste měli čísla. Určitě jim dáte něco do pítí nebo nějaký jed místo léků,*" u článku o pacientech s Covid-19 a "*Myslím,*

¹²⁰ Body 148, 150, 153, 156, 157 a 162 anotovaného rozhodnutí.

¹²¹ Bod 177 anotovaného rozhodnutí.

¹²² Bod 209 anotovaného rozhodnutí.

že jste tomu dítěti vetřeli na sliznici nějakou chemikálii, aby onemocnělo a vy jste to mohli dát na facebook," o článku nemocném dítěti. Autor byl obžalovaný z trestného činu šíření poplašné zprávy, okresní soud jej ale obžaloby zprostil a Krajský soud odvolání státní zástupkyně zamítl.

K Nejvyššímu soudu se tak dovolal Nejvyšší státní zástupce a rozporoval právní posouzení skutku obecnými soudy. Nejvyšší soud se zabýval tím, zda jednání pachatele naplňuje skutkovou podstatu trestného činu šíření poplašné zprávy, konkrétně zda nastal ohrožovací účinek, v podobě nebezpečí znepokojení značné části obyvatelstva. Soud konstatoval, že obžalovaný úmyslně sdílel objektivně nepravdivé zprávy a tyto zprávy způsobily nebezpečí vážného znepokojení části obyvatelstva proto, že je obžalovaný zveřejnil u příspěvků, které byly veřejně dostupné dalším uživatelům, a i dále sdíleny. Škodlivý následek dle soudu nastal i přesto, že komentáře později smazala nemocnice i obžalovaný. Soud dále poznamenává, že se komentáře obžalovaného nedají označit za vyjádření názoru, neboť stěžejní část komentářů představovaly skutková tvrzení, ne hodnotící soudy a pro případnou trestní odpovědnost není rozhodující ani přesvědčivost komentářů. Jednání obžalovaného také dosahuje takové míry společenské škodlivosti, že není možné využít zásadu subsidiarity trestní represe a od trestního řízení upustit.

Autorka:TM

4. OSTATNÍ

ODPOVĚĎ CHATGPT JAKO DŮKAZ

Soud: Městský soud v Praze

Věc: 10 A 99/2023 – 73

Datum: 9. 11. 2023

Dostupnost: vyhledavac.nssoud.cz

Česká inspekce životního prostředí (dále „ČIŽP“) uložila žalobci pokutu za přestupek ohrožení životního prostředí v lesích. Žalobce se přestupku dopustil tak, že postupně nechal zavážet rokli výkopovým materiálem, čímž

provedl zábor na ploše 973 m².¹²³ Ministerstvo životního prostředí se ztožnilo se skutkovým zjištěním i právním posouzením věci ČIŽP.¹²⁴ Žalobce v daném řízení navrhl jako jeden z důkazů k prokázání skutečnosti odpověď ChatGPT na dotaz ohledně těžby jílu v Krňanech a okolí.¹²⁵ Tímto důkazem chtěl podpořit své tvrzení, že jeho případ není v bezprostředním okolí ojedinělým. Pozůstatkem těžby jílu¹²⁶ byla rokle, která byla podle žalobce zavezena i na sousedních pozemcích.¹²⁷

Soud se tak musel v průběhu rozhodování daného případu vypořádat také s přípustností odpovědi ChatGPT jako důkazu.

Podle Městského soudu v Praze nelze ChatGPT v jeho aktuální verzi považovat za spolehlivý zdroj informací a nemůže tak ke zjištění skutkového stavu v dané věci nijak přispět. Hlavním argumentem Městského soudu byla skutečnost, že ChatGPT v případě, že nedisponuje určitou informací, tak poskytne informace vyfabulované. Dané informace často nemají žádnou oporu v realitě či ve zdrojích, anebo ChatGPT poskytne primární zdroje smyšlené. Odpovědi ChatGPT je ta potřeba ověřit pomocí jiných zdrojů, podle Městského soudu v Praze by tak jako důkazní prostředky mohly sloužit akorát tyto jiné zdroje, a nikoliv odpověď ChatGPT.¹²⁸ Městský soud v Praze tak neodmítl obecně systém generativní AI jako možný důkaz, vyjádřoval se k aktuální verzi ChatGPT 3.5.

ChatGPT tak dle Městského soudu v Praze není způsobilým důkazním prostředkem k prokázání skutkového stavu. Vzhledem k výše uvedenému tak soud použití odpovědi ChatGPT jako důkazního prostředku zamítl.¹²⁹

Autorka: KM

---

¹²³ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁴ Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁵ Bod 7 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁶ Soud se k tomuto aspektu později vyjádřil v tom smyslu, že tuto skutečnost nebylo nutné dokazovat, jelikož tuto skutečnost správní orgány nezpochybily – bod 24 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁷ Bod 6 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁸ Bod 8 anotovaného rozhodnutí.

¹²⁹ Bod 7 anotovaného rozhodnutí.

NÁRODNÍ REGULACE ISP A JEDNOTNÝ DIGITÁLNÍ TRH

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-376/22

Datum: 9. 11. 2023

Dostupnost: curia.europa.eu

Rakouské právo v roce 2021 předepsalo poskytovatelům komunikačních platformů řadu povinností v oblasti nelegálního obsahu. Mezi tyto povinnosti lze nalézt např. povinnost efektivních a transparentních procesů notifikace nelegálního obsahu a rozhodování o jeho odstranění či blokaci nebo pravidelné reportovací povinnosti.¹³⁰ Zákon měl však dopadat také na poskytovatele služeb informační společnosti, kteří byli usídleni v jiném státu EU.¹³¹

Google, Meta a TikTok se v předmětném řízení povinností uloženým rakouským právem bránili, a to s odkazem na čl. 3 Směrnice o elektronickém obchodu („eCommerce směrnice“).¹³² eCommerce směrnice konkrétně chrání vnitřní trh EU a zavádí princip země původu. Členské státy proto nemohou volně omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu, přičemž Google, Meta a TikTok právě takové omezení nalézají v rakouském právu.

SDEU dovedl, že předmětná ustanovení rakouského práva omezují volný pohyb služeb a jsou v rozporu s čl. 3 eCommerce směrnice.¹³³ Členské státy se mohou od takového omezení odchýlit pouze při naplnění kumulativních podmínek, kde SDEU připomněl také rozsudek ve věci C-390/19.¹³⁴ Soud dovozuje, že nebyla splněna první podmínka, tedy že opatření je přijato proti konkrétní službě informační společnosti, která poškozuje nebo závažně a podstatně ohrožuje cíle vymezené v čl. 3 odst. 4 písm. a) bodě i). Soud navíc upozorňuje, že tuto podmínku nelze splnit obecným a abstrakt-

¹³⁰ Body 14 a 15 anotovaného rozhodnutí.

¹³¹ Body 16–20 anotovaného rozhodnutí.

¹³² Body 20 a 21 anotovaného rozhodnutí.

¹³³ Body 59 a 60 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁴ Body 31–33 anotovaného rozhodnutí.

ním opatřením, jaké zavedlo rakouské právo.¹³⁵ S ohledem na podané předběžné otázky se soud již nevyjádřil k druhé kumulativní podmínce zakotvené v čl. 3 odst. 4 písm. b) eCommerce směrnice.¹³⁶

Rozhodnutí zdůrazňuje limity národní regulace poskytovatelů služeb informační společnosti. Ačkoliv evropský legislativec přijal Nařízení o digitálních službách („DSA“), mohou členské státy usilovat o přísnější právní úpravu. V takovém případě však, s odkazem na čl. 2 odst. 3 DSA, narazí opět na limity čl. 3 eCommerce směrnice. Bude proto důležité sledovat i další vývoj na úrovni členských států, a to např. také německého NetzDG,¹³⁷ které již před účinností DSA zavádělo přísnější pravidla.

Autor: OW

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

---

¹³⁵ Bod 58 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁶ Body 61–63 anotovaného rozhodnutí.

¹³⁷ Gesetz zur Verbesserung der Rechtsdurchsetzung in sozialen Netzwerken (Netzwerkdurchsetzungsgesetz - NetzDG), [online], [cit. 14. 5. 2024] <https://www.gesetze-im-internet.de/netzdg/BJNR335210017.html>.